

СЕРІЯ “ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ”

Рей Бредбери

451° ЗА ФАРЕНГЕЙТОМ

УДК 82/89
ББК 84.7 США
Б87

Серію “Горизонти фантастики”
засновано 2011 року

Ray Bradbury. Fahrenheit 451°
Copyright © 1953 by Ray Bradbury

Друкується з дозволу правовласника
Ray Bradbury, c/o Don Cougdon Associates, Inc.

Переклад з англійської
Євгена Крижевича

Бредбері Р.
Б87 451° за Фаренгейтом: Повість /Пер. з англ.
Є. Крижевича. — Тернопіль: Навчальна книга–Богдан, 2011. — 208 с. — (Серія “Горизонти
фантастики”)

ISBN 978-966-10-1266-9

УДК 82/89
ББК 84.7 США

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)
ISBN 978-966-10-1266-9

© Навчальна книга–Богдан,
майнові права, 2011

451° за Фаренгейтом — температура,
при якій загоряється папір.

Якщо тобі дадуть лінійований папір,
пиши впоперек.

Хуан Рамон Хіменес

Частина перша

ТАК ПРИЄМНО БУЛО...

Так приємно було дивитись, як вогонь поглинає речі, як вони чорніють і змінюються. В кулаках — мідний наконечник брандспойта; величезний пітон випльовує отруйний гас; кров бухкає у скронях, а руки, що перетворюють на попіл подерти сторінки історії, здаються руками дивовижного музикі, який диригує симфонію полум'я й горіння. Символічний шолом з цифрою 451 низько насунений на чоло; очі палають жовтогарячим вогнем від думки, що буде далі. Він натискає на запальник — і будинок ніби підстрибує в жадібному полум'ї, що забарвлює вечірнє небо в червоне, жовте й чорне. Він сягнисто ступає крізь рій вогненно-червоних світляків. Йому нестерпно хочеться, як колись, у дитинстві, вstromити у вогонь паличку з льодянником саме тоді, коли книжки, змахуючи, наче голуби, крилами-сторінками, вмирають на ґанку й на лужку перед будинком, злітають іскристими

вихорами, і чорний від кіптяви вітер відносить їх геть.

На обличчі Монтега застигла посмішка-гри-
маса, яка з'являється на губах людини, коли її рап-
том обпалить вогнем, і вона рвучко відсахнеться
від його пекучого доторку.

Він знав, що, повернувшись у пожежне депо,
він, менестрель вогню, глянувши в дзеркало,
дружньо підморгне своєму обпаленому, пере-
мащеному сажею обличчю. А згодом у темряві,
вже засинаючи, він усе ще відчуватиме на губах
застиглу судомну посмішку.

Він старанно витер і повісив на цвях свій
чорний лискучий шолом, дбайливо повісив по-
ряд брезентову куртку, з насолодою помився під
душем, потім, заклавши руки в кишені та насвис-
туочи, перетнув майданчик верхнього поверху
пожежної станції й ковзнув у люк. В останню
секунду, коли, здавалося, він розіб'ється, Монтег
висмикнув руки з кишень і охопив мідну жердину,
яка зі скрипом зупинилася, ледь його ноги тор-
кнулися цементної підлоги першого поверху.

Він вийшов і нічною вулицею рушив до метро,
де по підземному тунелю мчав безшумний пнев-
матичний поїзд.

Поїзд невдовзі викинув його разом із силь-
ним струменем теплого повітря на викладений
жовтими кахлями ескалатор, що вів на поверхню
в передмісті.

Насвистуючи, Монтег піднявся на ескалаторі
в нічну тишу. Він простував до рогу, не думаючи
ні про що, в усякому разі, ні про що особливе.

коли він хоч на мить відведе від неї очі. Позаду нього, крізь відчинені двері спальні, виднів стіл, захаращений якимись деталями і сталевими інструментами. Монтег побачив усе це лише мигцем, бо Фабер, завваживши, куди він дивиться, швидко обернувся, зачинив двері й так стояв, стискаючи тремтливою рукою ручку дверей. Потім перевів нерішучий погляд на Монтега, який уже сидів, тримаючи книжку на колінах.

— Ця книжка... Де ви її...

— Я її вкраав.

Фабер уперше подивився Монтегові в очі.

— Ви смілива людина.

— Ні,— відповів той.— Моя дружина вмирає.

Дівчина, яка була моїм другом, уже померла. Жінку, яка могла б стати мені другом, спалили живцем лише добу тому. Ви єдиний, хто може допомогти мені. Я хочу бачити... Бачити!

Руки Фабера, які лежали на колінах, нетерпляче здригнулися.

— Можна мені...

— Так-так, пробачте, — Монтег простягнув юному книжку.

— Стільки часу минуло... Я не релігійна людина, але стільки часу минуло відтоді, як... — Фабер перегортав сторінки, зупиняючись то тут, то там.— Така сама, точнісінько така, якою я її пам'ятаю. Боже, як її знівечили в наших “телевізорних вітальнях”! Христос став одним із “родичів”. Я часто думаю, чи впізнав би Господь Бог свого Сина,— ми ж бо його так вдягли, чи то пак, роздягли. Тепер він — м'ятний льодя-

ник, та й годі. Він точить сироп і сахарин, коли не зайнятий замаскованою рекламию якогось товару, без якого, мовляв, *не обйтися* жодному віруючому.— Фабер понюхав книжку.— А знаєте, книжки пахнуть мускатним горіхом чи ще якимись прянощами, завезеними з далеких країв. У дитинстві я любив їх нюхати. Боже мій, скільки було гарних книжок, аж поки ми дозволили знищити їх! — Він погортав сторінки.— Пане Монтег, перед вами боягуз. Я бачив, що робиться, знов, що буде, але нічого не робив. Я був один з невинних, один із тих, хто міг би встати й заговорити, коли вже ніхто не хотів дослухатися до голосу “винних”, але я мовчав і, таким чином, сам став спільником. І коли, нарешті, надумали палити книжки, використовуючи для цього пожежників, я трохи поремствував — і впокорився, бо ніхто не підтримав мене. А тепер надто пізно.— Фабер закрив Біблію.— Тепер скажіть мені, чого ви прийшли?

— Ніхто не хоче вислухати мене. Я не можу розмовляти зі стінами — вони кричать *на мене*. Я не можу розмовляти з дружиною — вона прислухається лише до стін. Мені хочеться, щоб хто-небудь вислухав мене. І коли я говоритиму довго, то, може, скажу щось розумне. А ще я хочу навчитися розуміти те, що читаю.

Фабер пильно дивився на худе, з синизною на голених щоках і підборідді, обличчя Монтега.

— Що вас так збунтувало? Що вибило смолоскип із ваших рук?

Вони поснідали й загасили багаття. День розгорявся дедалі яскравіше, наче хтось підкручував гніт у величезній лампі. У кронах дерев влаштовувалися птахи, які покинули були свої гнізда, а тепер повернулись назад.

Монтег рушив на північ. Озирнувшись, він побачив, що всі йдуть слідом за ним. Здивований, він ступив убік, щоб пропустити Гренджера, але той лише подивився на нього й кивнув. Монтег пішов уперед. Він глипнув на річку, на небо, на іржаву колію, що бігла назад, туди, де були ферми й сараї, повні сіна, куди вночі приходили втікачі з міста. Колись, потім, через місяць чи через півроку, але не пізніше ніж через рік, він знову, вже сам, пройде по цих місцях і йтиме доти, доки наздожене тих, хто пройшов цим шляхом раніше за нього.

А тепер перед ним лежала довга дорога; вони йтимуть цілий ранок, до полуночі; і коли вони йшли мовчки, то тільки з однієї причини: кожному було про що подумати, кожному було що згадати. Пізніше, коли сонце підіб'ється високо й зігріє їх, вони почнуть розмовляти чи просто розказувати про те, що вони запам'ятали, щоб пересвідчитися: все це збереглося в їхніх головах. Монтег відчув, що і в ньому повільно прокидаються, оживають слова. І коли настане його черга, що він скаже? Що він цього дня може сказати таке, щоб хоч трохи полегшили їм шлях? На все свій час. Так. Час руйнувати

і час будувати. Так. Час мовчати і час говорити. Авжеж, це так. Але що це? Що? Є щось таке, щось є, є...

“...І по цей бік, і по той бік ріки — дерево життя, що родить дванадцять разів, щомісяця приносячи плід свій; а листя дерева зцілює народи”.

Так, думав Монтег, ось що я скажу їм опівдні. Опівдні... Коли ми прийдемо до міста.

СЕРІЯ “ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ”

Рей Бредбери

“451° за Фаренгейтом”

“Марсіанські хроніки”

“Кульбабове вино”

Ця книга надрукована на спеціальному книжковому папері,
який має властивість зменшувати контрастність сприйняття тексту
і призначений для друкування дитячих видань.

Літературно-художнє видання

Серію “Горизонти фантастики”
засновано 2011 року

БРЕДБЕРІ Рей

451° ЗА ФАРЕНГЕЙТОМ

Повість

Переклад Євгена Крижевича

Головний редактор Богдан Будний

Редактор Ганна Осадко

Обкладинка Максима Долинного, Володимира Басалиги

Комп’ютерна верстка Ірини Демків

Підписано до друку 10.03.2011. Формат 84x100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Galleon. Умовн. друк. арк. 10,14.
Умовн. фарбо-відб. 10,14.

Видавництво “Навчальна книга – Богдан”
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 9789661012669

9 789661 012669